

Un poema amb el deix d'alguns licors que em són familiars. Mentre n'escrivia una versió, he paladejat reminiscències dels [salms](#) d'Espriu, del [tord](#) de Keats i dels [vells ximpls](#) de Larkin. Hi ha una [versió](#) en català, però no he pogut fer-me amb ella.

Youth of delight, come hither,
And see the opening morn,
Image of truth new born.
Doubt is fled, & clouds of reason,
Dark disputes & artful teasing.
Folly is an endless maze,
Tangled roots perplex her ways.
How many have fallen there!
They stumble all night over bones of the dead,
And feel they know not what but care,
And wish to lead others, when they should be led.

[William Blake](#)

La veu del bard antic

Gojosa juvenesa, torna aquí,
i esguarda el trenc de l'alba,
imatge de la veritat nounada.
Dubtes que s'esvaïren, boires de la raó,
en fosques disputes, brillants disquisicions.
La follia és un laberint sense fi,
envescades arrels hi embullen els camins.
Quants n'hi ha que han caigut!
Tota la nit ensopeguen amb els ossos dels finats,
i senten que res no saben, tret de la inquietud,
i volen guiar els altres, ells, que haurien de ser guiats.

(versió de J. Porcar)